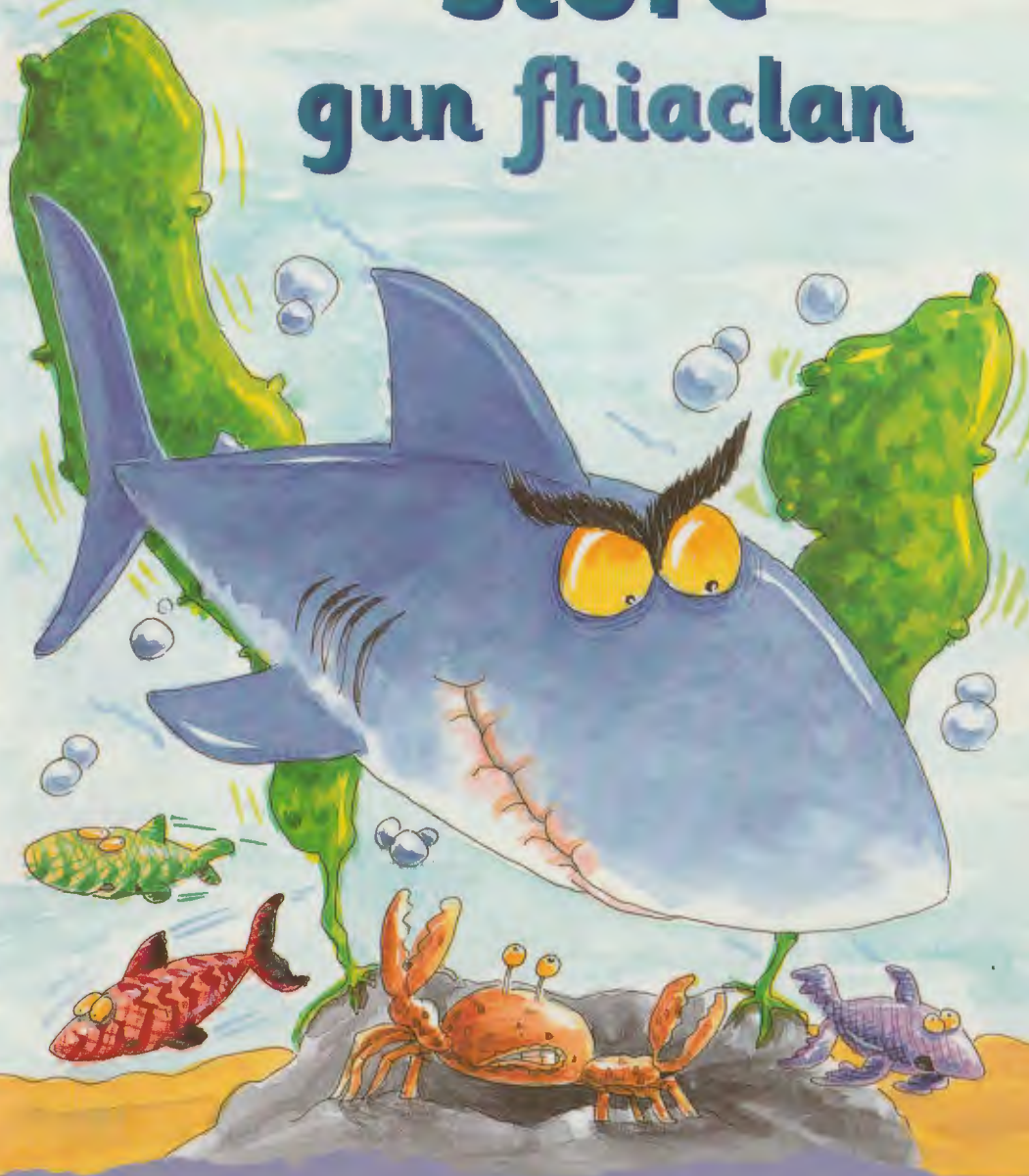

STORYWORLDS

An siorc gun fhiacilan

Shoo Rayner

An siorc gun fhiacalan

An teaca Shoo Rayner
Na dealbhan Shoo Rayner
A' Ghàidhlig Anna NicDhòmhnaill

STÒRLANN • ACAIR

Tha fios againn uile gu bheil tòrr fhiaclan
ann an siorc.

Uill, seo stòraidh mu shiorc a chaill
fhiaclan.

'S e Pronnadair an t-ainm a bha air.

Mus do chaill Pronnadair fhiaclan
dh'itheadh e rud sam bith a thogradh e.
'S e rudan le sligean a dhèanadh BRAG
nuair a bhiodh e gan cagnadh a b' fhìor
fheàrr leis.

Bha eagal aig a h-uile creutair sa mhuir
roimhe.

Ach aon latha thachair rudeigin dha.

Chunnaic Pronnadair turtair mòr a' snàmh
mu chuairt, faisg air.

“Ithidh mi an turtair ud gum dhinneir,”
arsa Pronnadair.

Nuair a chunnaic an turtair Pronnadair,
dh'fhalaich e na shlige. Dh'fhosgail Pronnadair
a chraos cho farsaing 's a b' urrainn dha.
BRAG! Bha slige an turtair cho cruaidh
agus gun do thuit a h-uile fiacail a bha ann
an ceann Phronnadair às.

Bhòn latha sin, chan itheadh Pronnadair
ach rudan boga mar muir-tèachd agus
spongan.

Cha robh eagal sam bith air na
creatairean mara eile roimhe às dèidh sin.

Bha na siorcan eile a' magadh air
Pronnadair.

Bha iad a' snàmh timcheall air agus
a' gàireachdainn, a' sealltainn nam fhaclan
mòra a bh' anntasan.

“Seall an siorc ud gun fhaclan,”
chanadh iad.

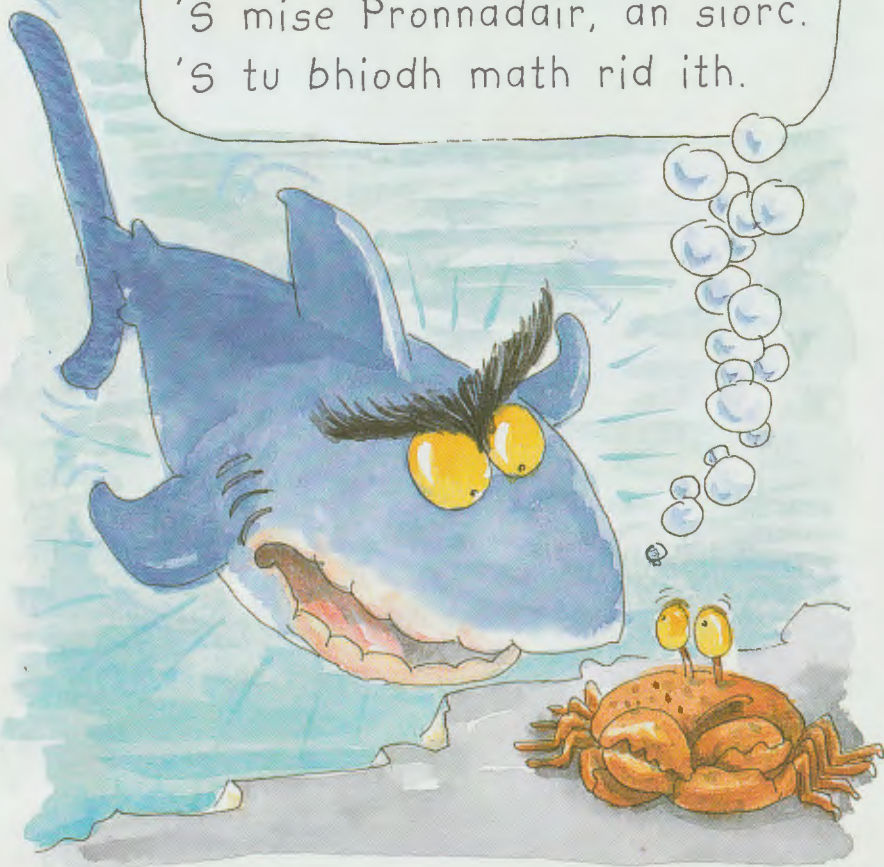
“Seallaidh mise rud no dhà dhaibh,”
arsa Pronnadair.

“Ged nach eil fiacan annam, ’s urrainn
dhomh fhathast eagal a chur air a h-uile
creutair sa mhuir.”

An uair sin shnàmh Pronnadair air falbh
airson eagal a chur air creutair air choreigin.

An toiseach chunnaic Pronnadair partan
beag. Dh'èigh e ris a' phartan,

Teich, teich a phartain bhig.
Teich fon chreig.
'S mise Pronnadair, an siorc.
'S tu bhiodh math rid ith.

“Chan eil eagal sam bith ormsa romhad,”
ars am partan.

“Chan eil aon fhiacail annad.”

An uair sin choisich am partan suas gu
Pronnadair agus thug e sgaile mun t-sròin dha.
Bha an fhearg air Pronnadair. Bha e airson
am partan a phronnadh agus ithe.

Ach cha robh fiaclan ann am Pronnadair.

Cha b' urrainn dha Pronnadair dad
a dhèanamh ach snàmh air falbh.
Chunnaic e an uair sin giomach beag.
Dh'èigh e ris a' ghiomach,

Teich, teich a ghiomaich bhig.
Teich fon chreig.
Is mise Pronnadair, an siorc.
'S tu bhiodh math rid ith.

“Chan eil eagal sam bith orm romhad,”
ars an giomach.

“Chan eil fiaclan annad.”

An uair sin shnàmh an giomach a-null gu
Pronnadair agus bhid e a shròin le ladhar.
Bha an fhearg air Pronnadair.

Bha e airson an giomach ithe agus an
t-slige a phronnadh.

Ach cha robh fiaclan ann am Pronnadair.

Mar sin shnàmh Pronnadair air falbh.
An uair sin chunnaic e brod-iasg mòr.
Dh'èigh e ris a' bhrod-iasg mhòr,

Teich, teich a bhrod-èisg mhòir.
Teich fon chreig.
Is mise Pronnadair, an siorc.
'S tu bhiodh math rid ith.

“Chan eil eagal sam bith orm romhad,”
ars am brod-iasg mòr.

“Chan eil fiaclan annad.”

An uair sin shnàmh am brod-iasg mòr
suas gu Pronnadair agus thug e brodadh
dhan bhrù aige.

A-nis bha Pronnadair uabhasach brònach.
Cha robh eagal air creutair sam bith roimhe
agus cha b' urrainn dha am biadh a
b' fheàrr leis ithe.

Nuair a chunnaic na siorcan eile cho
brònach 's a bha Pronnadair, sguir iad a
mhagadh air.

“Tha fios agamsa dè nì sinn,” ars aon siorc,
agus shnàmh e air falbh cho luath 's a
b' urrainn dha.

An ath latha thug an siorec prèasant
dha Pronnadair.

Rinn e seata fhiaclan ùra dha, air an
dèanamh le sligean.

Bha Pronnadair uabhasach toilichte.

“Tha fياclan agam a-rithist,” dh’èigh e.

“O, tapadh leibh, tapadh leibh.”

Agus shnàmh e air falbh.

An ath latha chunnaic am partan, an giomach agus am brod-iasg, Pronnadair a-rithist. “Chan eil eagal oirnn romhad,” thuirt iad.

Rinn Pronnadair gàire mòr a’ sealltainn fhiaclan ...

